

EEN KLEINE SIMEON

een eenvoudig Kerstverhaal

door *De*
ÉDÉ

UITGAVE DER NEDERLANDSCHE ZONDAGSCHOOL VEREENIGING
AMSTERDAM F.W.EGELING.

EEN KLEINE SIMEON.

EEN EENVOUDIG KERSTVERHAAL.

DOOR

CÉDÉ.

(Uitgave van de Nederlandsche Bondagschool-Vereeniging.)

AMSTERDAM,
F. W. EGELING.

H. GEESINK, „Drukkerij Holland”, Amsterdam.

I.

Hoe heerlijk vonden wij het altijd als wij een bezoek aan grootmoeder mochten brengen!

Na lang aanhouden had moeder het ons heden weder toegestaan, en het middagmaal was nauwelijks ten einde of wij vlogen met ons zessen de deur uit.

Dat wij bedaard liepen behoeft niemand te denken. Integendeel, het was een soort wedren wie het eerst bij grootmama zou wezen, en ieder van ons die aankwam, deed op zijn beurt een ruk aan de schel, om te doen alsof hij het eerst was aangekomen.

Slof, slof, daar hoorden wij Gerritje aankomen . . . zou ze wéér kwaad zijn?

„Zoo, kinderen, binnen jelui daar weer? Jelui kondt wel wat zachter bellen, hoor! 'n mins zou er heel overstuur van raken!”

„Kom, Gerritje, wees nu maar niet zoo boos; wij meenen het zoo kwaad niet.”

Nog had het goede oudje de deur niet achter ons gesloten, of grootmoeders lieve stem klonk van boven aan de trap:

„Komt maar boven, kinderen! Dat is goed hoor, dat je grootmoeder niet vergeet.”

In een oogenblik waren wij boven.

„En wat komt dat troepje nu hier doen? vroeg grootmoeder schalks, terwijl men zien kon, dat zij het antwoord reeds lang wist.

„Het verhaal, grootma!”

„De geschiedenis uit uw jeugd!”

„U hebt het ons beloofd!”

„Al ons werk is af!”

„Toe, grootma, doet u het?”

Al deze uitroepen waren toch wel wat kras voor grootmama. Zij hield de handen voor de ooren, en met een „sst, sst!” maande zij ons tot stilte.

Toen wij zwegen, sprak zij: „Goed, kinderen. Belofte maakt schuld. De stoelen staan reeds om den haard op u te wachten. Gaat allen rustig zitten en ik zal u vertellen. Ik had er al zoo'n voorgevoel van, dat ge van middag zoudt komen.”

„Voor meer dan vijftig jaar heb ik in mijne ouderlijke woning eens een Kerstavond beleefd, waarvan de herinnering mij zal bijblijven, al word ik nog zoo oud.

Mijn vader was dokter en had het erg druk. Daardoor kwam het, dat wij niet dikwijls gezellig bij elkander waren. Meestal brachten mijne moeder, mijn broer en ik den avond met elkander door en sliepen wij kinderen reeds lang, voor dat vader thuis kwam.

Moeder zorgde elk jaar voor een Kerstboompje, maar dit jaar had zij ons eenen grooten boom beloofd, waarbij wij dan onze beste vriendjes en vriendinnetjes mochten noodigen.

Wat waren wij vroolijk en opgewonden, toen de feestavond naderde! Den geheelen dag was moeder bijna in de gesloten kamer geweest. Allerlei pakken waren er in gedragen, maar verder kregen mijn broertje en ik niets te zien, hoe slim we ook waren.

De avond brak eindelijk aan.

Er werd gescheld. „Daar komen ze al!” riepen wij en stormden naar de deur om de vrienden te ontvangen.

Mis!

„Of mijnheer dadelijk bij Mevrouw O. wilde komen,” zoo klonk het aan de voordeur.

„Ik zal dadelijk komen,” liet vader antwoorden.

„Maar, Papaatje! gaat u weg, juist nu ons feest zal beginnen?”

Papa lachte om onze teleurgestelde gezichten, maar stelde ons spoedig gerust.

„Uwe visite is er immers nog niet, en een oogenblikje kunt ge toch wel op mij wachten? Het bezoek dat ik maken moet, is dicht in de buurt; dus ben ik waarschijnlijk spoedig terug.”

Nauwlijks was vader de deur uit, of schel op schel weerklonk en al de vrienden en vriendinnen kwamen opdagen, die telkens met al luider gejuich werden ontvangen.

De deur der geheimzinnige kamer bleef natuurlijk nog steeds gesloten. Nu en dan zagen wij moeder er in verdwijnen, en nieuwsgierig waren wij niet weinig!

Ons geduld werd op zware proef gesteld. Vol verwachting waren wij voor de dingen die komen zouden.

„Is Papa nog niet terug?” vroeg moeder telkens, als zij bij ons binnen kwam, en voortdurend moesten wij antwoorden:

„Nee Mama; wel jammer, vindt u niet?”

„Nog eenige oogenblikken wil ik wachten en dan wil ik u niet langer in spanning laten,” zeide mama vriendelijk.

Weder gingen tien minuten voorbij en ons gejoel ging langzamerhand in gefluister over.

Plotseling werden de deuren der geheimzinnige kamer geopend en mochten wij er een blik in slaan.

Een zee van licht stroomde ons tegemoet en een oogenblik waren wij allen sprakeloos van verrassing.

Hoe schitterde en blonk alles ons tegen! Daar stond de Kerstboom in zijn volle pracht. Wat straalden die lichtjes, en hoe boeiden ons al die heerlijkheden die tusschen het groen verscholen waren!

Boven in den top zweefde een allerlieft engeltje met uitgebreide armen, alsof het ons allen omvatten wilde.

Een der meisjes merkte op, dat het een stukje beschreven papier in de hand droeg en vroeg mijne moeder wat er op stond.

„Dat wilde ik u allen juist vertellen,” zeide mijne moeder en begon:

„Er waren voor achttien eeuwen eens eenige herders op een groot veld . . . .”

Plotseling hield moeder op en zeide: „Daar hoor ik vaders voetstappen in den gang; wij willen op hem wachten.”

Werkelijk werd daarop de deur geopend. Ieder wilde de eerste zijn om den dokter te begroeten; doch ontsteld weken allen terug toen zij bemerkten, dat de dokter een tenger knaapje van ongeveer 10 jaar op den arm droeg, dat blijkbaar bewusteloos tegen zijn schouder lag, terwijl het bloed uit eene kleine wond aan het voorhoofd over het bleeke gezichtje vloeide.

„Goede hemel!” riep mijne moeder ontsteld, „wat is er gebeurd?”

Alle kinderen drongen zich tegen elkander, maar durfden niets vragen.

„Vrouw, geef mij even het verbandkistje uit de kast,” zeide vader, die het ventje voorzichtig op de canapé gelegd had.

„Weest niet bang, kinderen, het is niet erg, anders had ik hem niet hier in de kamer gebracht. Als de kleine wond verbonden is, komt hij wel spoedig tot bewustzijn; en wat zal hij dan opkijken, als hij hier bij den Kerstboom is.”

Terwijl vader nu voorzichtig en vlug het knaapje verbond, vertelde hij, om onze nieuwsgierigheid te bevredigen, waar hij het gevonden had.

„Toen ik mijn patient bezocht had, wilde ik spoedig weerkeeren om met het aansteken van den kerstboom te helpen.

Ik liep dus hard; ook omdat het, zooals gij allen gevoeld hebt, vinnig koud was. De straat was donker. Op eens schop ik ergens tegen aan en hoor op hetzelfde oogenblik een zacht gekreun. Ik buk mij en zie dit ventje liggen. Ik til het op en snel er mede naar de naaste gaslantaarn, waar ik bemerk dat het een knaapje uit den deftigen stand moet zijn, te oordeelen naar zijne nette kleeding.

„Blijkbaar is hij gestruikeld en met het hoofd tegen een scherpen steen gevallen waardoor hij die wond kreeg en zijn bewustzijn verloor. De zaak is niet ernstig; al is hij hier, wij kunnen toch gerust feestvieren. Straks is hij stellig weer geheel in orde, en als hij mij zegt waar hij woont, zal ik hem spoedig met een rijtuig naar huis brengen om de ouders gerust te stellen. Wij zullen hem nu rustig laten liggen en met elkaar van den Kerstboom gaan genieten.”

Aldus gerustgesteld, vergaten wij al spoedig het knaapje in den hoek van de kamer op de canapé liggende en hadden voor niets anders oogen dan voor den Kerstboom.

„Nu zingen wij toch eerst een Kerstlied, niet waar kinderen?” sprak vader; en dat behoefde geen tweemaal gezegd te worden. Mijn broer en ik begonnen, en onmiddellijk viel het geheele kinderkoor in met het lied:

Jezus kwam als kind op aarde
 In het needrig Bethlehem;
 Wie daar op dit wonder staarde
 Loofde vol aanbidding Hem,
 Die als kind — die als kind,
 Aller harten liefde wint.

Zouden wij dien Heer niet loven,
 De allerbeste kindervriend,
 Die, schoon aller lof te boven,
 Ook van ons wil zijn gediend,
 Als ons lied — als ons lied
 Hem een zwakke hulde biedt?

Weer den toon dus aangeheven,
 Die ons Jezus' eer verkondt,
 Met de bede saamgeweven
 Uit den diepsten hartengrond:
 Kom, o Heer! kom, o Heer!
 Zend ook thans uw zegen neer!

Toen wij daarna, in een halven kring om den boom geschaard, door moeder op allerlei versnaperingen onthaald waren, stond vader op en zeide:

„Lieve kinderen! ik lees het op uw aller gezicht dat gij gelukkig en dankbaar zijt. Dat mag dan ook wel, want ik moet zelf zeggen, de Kerstboom is mooi! Maar de rechte dankbaarheid zult gij toch alleen hebben, wanneer gij goed bedenkt *waarom* de boom hier staat en *waarom* wij feestvieren. Gij zult toch allen wel lust en geduld hebben om naar mij te luisteren als ik u een oogenblikje ga vertellen van den Heiland wiens geboortedag wij thans gedenken?”

Wij wisten allen hoe heerlijk vader vertellen kon; zijn voorstel werd dus met vreugde begroet.

„Als de zaken zoo staan,” zei vader, „dan zal ik maar beginnen met u uit den bijbel de Kerstgeschiedenis voor te lezen. Wie weet waar zij staat?”

„In Lukas II!” riep een koor van stemmen.

„Goed zoo, kinderen, luistert nu.”

Het spreekt van zelf dat vader het niet bij het voorlezen van het Kerstevangelie liet. Hoe heerlijk wist hij ons te spreken van het lieve Jezuskind, dat in de eenvoudige woning te Bethlehem in de krib lag, en dat toch een kind was op welks komst de menschen eeuwen lang gewacht hadden, omdat God hun die komst beloofd had. Hoe wist hij ook onze jonge harten te doen beven van ontroering, toen hij ons sprak van de herders in de velden van Bethlehem, die daar 's nachts opeens dien lichtenden hemel zagen en den Engel die tot hen kwam en hun de blijde boodschap van des Heilands geboorte

verkondigde. Hoe was het ons te moede, alsof wij zelf op dat oogenblik het: „Eere zij God in de hoogte” door de Engelen hoorden zingen.

Maar vader kende zijn volkje ook, en daarom, toen hij sprak van het kind Jezus, dat in gehoorzaamheid aan God en Zijn ouders opgroeide en zoo de lieveling van allen was, en van den man Jezus, voor wien gehoorzaamheid aan Zijnen Hemelschen Vader het hoogste geluk was, en die alle menschen wilde overtuigen dat niets Hem zoo ongelukkig maakt als de zonde, op hope dat zij tot Hem zouden komen en vragen: „Heer, help ons de zonde overwinnen; verlos ons, reinig ons van haar,” ik zeg, toen vader over dit alles sprak, koos hij zijn woorden zóó, dat er nu en dan bij dezen of dien van ons een kleur op de wangen kwam, die verried dat wij hem begrepen hadden, en dat ook wij, hoe jong wij waren, noodig hadden om met diezelfde bede tot den Heiland te gaan, die immers nu in Zijn heerlijkheid nog even vriendelijk voor de menschen is, als toen Hij op aarde rondwandelde.

Het was dan ook zoolang vader sprak muisjes-stil in de kamer. Aller oogen waren op hem gevestigd. Maar hoe het kwam weet ik zelf niet, op een gegeven oogenblik, toen vader zoo sprak over het verdriet dat ons de zonde veroorzaakt, dwaalden mijne oogen af naar den hoek der kamer waar de canapé stond. En wat zag ik? Het vreemde jongentje had zich opgericht en staarde met wijd geopende oogen naar vader, als wilde hij geen woord verliezen. Ik schrok van die wijd geopende oogen en dorst niets zeggen, omdat vader door bleef spreken.

Maar toen hij eindigde en ons verzocht om eens het „Eere zij God in de hoogte” te zingen, trok ik hem bij de panden van zijn jas en fluisterde hem in, dat het knaapje ontwaakt was.

Dadelijk ging vader naar hem toe en sprak zacht met hem.

Ik zag hoe hij hem weer op den arm nam, hoe zijne oogen

zich weer sloten en hoe zijn hoofd weder tegen vaders schouder leunde.

Dit alles gebeurde, terwijl de kinderen zongen. Buiten mij had niemand er iets van gemerkt. Toen echter het lied uit was, zagen allen vader met het knaapje weggaan. Ik had nog juist tijd om iets te doen wat mijn hart mij ingaf en waartoe moeder, die mijn vragenden blik verstond, mij verlof gaf, namelijk om in den zak van het knaapje een klein geschenkje van den boom en tevens een gekleurden en schoon geteekenden tekst te steken.

Onze nieuwsgierigheid was nu weer opgewekt, maar werd voorloopig niet bevredigd. Alleen zei vader onder het heengaan: „Hij heeft mij verteld waar hij woont en dat hij naar zijne Mama wilde om vergeving te vragen. Wat hij misdaan heeft weet ik niet; doch ik wil hem zoo spoedig mogelijk thuis brengen.”

Den ganschen avond waren mijne gedachten telkens bij den knaap. Hoe graag was ik met vader mede gegaan om meer van hem te weten te komen; maar dat ging natuurlijk niet.

Ons feest ging vroolijk voort, totdat het uitbranden der kaarsjes het einde aankondigde.

De vrienden en vriendinnen vertrokken en vader keerde niet terug, voordat wij reeds lang te bed waren.

—
Toen grootmoeder zoover gekomen was met haar verhaal, waarin wij allen het levendigste belang stelden, stond zij eens op om de kachel te voorzien en ons een kopje thee in te schenken.

Maar terwijl zij daarmede bezig was, riep de een:

„Grootma, hebt u nog wat van dien jongen gehoord?”

En de tweede: „U vertelt toch nog verder?”

En de derde weer wat anders, totdat grootmoeder ons gezegd had:

„Hooft eens, kinderen! ik ben nu moe; en voor u, vooral voor de kleintjes is het hoog tijd om naar huis te gaan.

Als uwe moeder het goed vindt, komt dan aanstaanden Zondagavond terug, en dan vertel ik u de rest.”

Al was het ons ook liever geweest dadelijk het gevolg van de geschiedenis te hooren, wij moesten grootmoeder gelijk geven; maar toen wij dankend afscheid namen, riepen wij als in koor: „was het maar Zondag!”

II.

Het behoeft nauwelijks gezegd te worden, dat wij Zondagavond allen bij grootmoeder present waren.

Met nog heel wat meer lawaai kwamen wij aanstormen, ten spijt van Gerritje, die ons liever zag gaan dan komen.

Ieder van ons moest natuurlijk weer op dezelfde plaats zitten, en niemand geloofde grootmoeder, toen zij bij ons binnenkomen zeide: „Wel, kinderen, ik dacht dat ge het allen zoudt vergeten om te komen.”

„Maar komaan dan, gij wilt natuurlijk nu graag weten of wij nog iets van dien kleinen jongen hoorden. Niet weinig ook, hoor! Hij heette . . . maar neen, hoe hij heette, vertel ik u straks wel. Hij was het eenig zoontje van eene moeder die weduwe was. Aan geld en goed ontbrak het haar niet, maar evenmin aan verdriet. Vroeg had zij haren man moeten missen, en haar eenige schat, haar kind waarvoor zij geheel leefde, gaf haar zeer weinig vreugde.

Het was een eigenzinnige, wispelturige jongen, wiens wil altoos geschieden moest. En de moeder was zwak genoeg om aan al zijne wenschen toe te geven. Wanneer zij het mannetje in zijn slechte buien eens met iets anders dan met liefkozingen en zoete woordjes behandeld had, het zou vóór

moeder en kind gelukkiger geweest zijn. De kleine hoofdjes moeten leeren zich te buigen.

Er zijn paardjes die luisteren en vroolijk draven, wanneer de koetsier maar even aan den teugel trekt, of hen een woordje toespreekt; maar er zijn er ook, die nu en dan de zweep noodig hebben. Ons ventje behoorde tot de laatste soort, maar de moeder was te zwak om te straffen; en zoo werd hij al koppiger en onhandelbaarder, een dwingeland voor zijne moeder, die dikwijls in de eenzaamheid schreide, als zij zich zelf afvroeg, wat dat wel worden moest wanneer haar kind groot zou geworden zijn.

Wanneer in dat huis Gods Woord in eere was geweest, gelijk bij uwe ouders, kinderen! ik denk dat de moeder haar zoontje wel anders zou opgevoed hebben, en dat zij wel zou begrepen hebben dat verstandige, ernstige tucht heilzaam is; terwijl dan ook het kind zelf zou geleerd hebben, wie het alleen kon helpen zijne verkeerdheden te overwinnen. Want in den grond had de jongen geen slecht karakter.

Het kon hem dikwijls geweldig spijten, dat hij zijne moeder zooveel verdriet deed; maar verder dan die spijt kwam het niet; een volgend oogenblik gaf hij weer toe aan zijne verkeerde neigingen.

Een paar maanden voor het Kerstfeest, waarvan ik u van de week vertelde, was onze vriend zeer ernstig ziek geworden.

Denkt u den angst van de moeder, die dag en nacht vreesde dat zij ook dezen schat zou verliezen. Maar neen, dat zou niet geschieden. De ziekte nam een gunstige wending. De knaap herstelde langzamerhand.

Zoolang hij ziek was, was er geen liever, geduldiger jongen dan hij denkbaar; zoodat zijn moeder reeds geloofde dat er nu verandering in zijn karakter gekomen was. Maar met het weerkeeren van zijn gezondheid schenen ook de oude kuren, de oude drift en de oude eigenzinnigheid weer te

keeren, en iederen dag werden nieuwe, soms de meest onmogelijke wenschen geuit.

Zoo zag hij op zekeren avond in de krant, waarin de kleine wijsheid snuffelde, dat er met Kerstmis even als alle jaren in een der zalen van de stad een groot Kerstboomfeest zou plaats hebben. Overal werd het aangekondigd.

„Mama, daar gaan we toch naar toe?” vraagt hij.

„Weel neen, mijn jongen,” antwoordde zijne moeder, „dit jaar niet; want de dokter zeide, dat ge nog niet uit mocht gaan!”

„U moet toch gaan, anders word ik stellig weer ziek!”

„Neen, manneke, Mama kan ditmaal werkelijk *niet* aan je verzoek voldoen.”

De knaap was driftig geworden, had geschopt en gescholden . . . . . maar nu had geen vragen of dreigen geholpen.

„En ik wil *toch* gaan”, had de knaap bij zich zelf besloten.

De Kerstavond naderde, en in een onbewaakt oogenblik was de deugniet het huis uitgeslopen.

Wel trilde hij geducht, toen hij daar zoo op eens in de koude avondlucht stond; wel werd het een oogenblik onrustig in hem en kwam de vraag op of hij maar niet terug zou keeren; maar neen, dat ware laf. Hij moest naar den Kerstboom dien hij nog nooit gezien had en geld had hij in den zak. De koude en de geheime vrees doen hem hard loopen. Op eens struikelt hij . . . . . valt en . . . . . wat er verder gebeurde heb ik u reeds verteld.

Toen zijne moeder, die even uit geweest was, bij hare thuiskomst haar zontje niet vond, riep zij door heel het huis met luider stem zijn naam, en daar zij geen antwoord kreeg en hem nergens zag, sloeg haar de angst om het hard. Wat zou er gebeurd zijn . . . . . o, goede hemel, hij zal toch niet. . . . .

Nogmaals wordt het huis doorzocht, de meiden worden links en rechts uit gestuurd . . . . . niets, niets, komt men te weten.

Radeloos wringt de moeder de handen en weent hartsochtelijk. In dezen grooten nood vouwt zij zelfs enkele

oogenblikken de handen en bidt: „o God! geen mensch kan mij helpen; red Gij mijn arm kind!”

De minuten worden als uren, en nog altoos blijft de knaap weg.

Daar nadert een rijtuig. Het houdt stil. Er wordt gebeld . . . . zou het . . . .”

De deur wordt geopend en mijn vader komt binnen, den verloren zoon op zijne armen dragende dien hij daarop aan de beangste moeder overgeeft.

Deze bedekt het gelaat van den knaap met kussen en stamelt: Mijn jongen! wat hebt ge uw moeder veel verdriet gedaan; waar ben je geweest?”

De knaap doet op het hooren van de welbekende stem even de oogen open en stamelt met zwakke stem:

„O, moeder . . . . vergeving! . . . . ik . . . . ik . . . . ben in den hemel geweest.”

Hij werd spoedig in bed gebracht en lag weldra in een hevige koorts. Mijn vader maakte zich natuurlijk bekend en vertelde waar en hoe hij den kleinen deugniet gevonden had en waar hij geweest was.

Dat de moeder hem hartelijk dankte voor zijne zorgen, kunt gij begrijpen.

En nu durf ik wedden dat gij wel gaarne zoudt willen weten hoe de knaap, waarmede dit alles gebeurd is, heette. Welnu, hij heette: „Eduard van Boekeren!”

„Maar zoo heette grootvader ook!” riepen wij in koor.

Juist, kinderen! Diezelfde kleine bengel is uw grootvader geworden; maar ik kan u verzekeren dat hij heel wat veranderd is, en een braaf geloovig Christen is geworden.

En weet gij nu wat den eersten stoot tot die verandering gaf?

Welnu, dat was die kerstavond bij ons aan huis, toen hij zoo onverwachts van ons feest getuige was.

Als hij in later jaren nog dikwijls over dien avond sprak,

dan konden hem de tranen in de oogen komen, en het waren dan tranen van dankbaarheid.

Ik wil u tot besluit nog vertellen wat hij mij zelf omtrent dien avond en zijne gevolgen heeft meêgedeeld.

„Na dien val,” zoo vertelde uw grootvader mij, „was ik buiten kennis en kon ik mij slechts als in een droombeeld herinneren van wat er gebeurd was.

Ten tweede maal werd ik zwaar ziek.

Toen ik eindelijk herstelde, bemerkte ik dat mijne arme moeder er vermagerd en verbleekt uitzag. Zij had zich blijkbaar geen rust gegund.

Daarna heb ik haar nog moeilijke dagen bezorgd. Met alles wilde zij mij genoeg doen, alles wilde zij mij geven; maar niets bevredigde mij.

Na eenen langen vervelenden tijd mocht ik het bed verlaten, en niet lang daarna mocht ik, indien ik mij warm kleeedde, zelfs den tuin eens in.

Hoe gelukkig gevoelde ik mij, toen ik mijn jas weer aan mocht trekken; en onwillekeurig in mijn zak tastende, haalde ik er een doosje uit en een opgerold papier. In het eerste zat een mooi boekje. Het tweede bleek een spreuk met fraaie letters gedrukt.

„Wat is er, mijn jongen?” zeide mijne moeder, toen zij mij met een groote kleur op mijn schatten zag staren.

„Wel moeder . . . hoe komt dat in mijn zak?”

„Kindlief, dat hebt ge er zeker vroeger zelf in gedaan.”

„Neen, Mama, heusch niet.”

„En wat hebt ge dan voor schatten gevonden?”

„In het doosje zit een beeldig opschrijfboekje, maar die plaat vind ik nog veel mooier.”

„Er staat ook wat op te lezen, is 't niet?”

„Ja, Mama, er staat op:

BIDT EN U ZAL GEGEVEN WORDEN, ZOEKT EN GIJ ZULT VINDEN, KLOPT EN U ZAL OPENGEDAAN WORDEN . . . en WIE

VOLHARDEN ZAL TOT HET EINDE, DIE ZAL ZALIG WORDEN.”

„Dat zijn bijbelteksten, mijn jongen.”

„Hebt u die in mijn zak gestopt, Ma?”

„Neen kind, maar ik denk dat men het in uw zak heeft gedaan, toen ge in dien hemel waart, zooals gij altoos beweert.”

Dat gezegde mijner moeder bracht mij tot nadenken. Tot nog toe meende ik dat ik gedroomd had; nu begreep ik dat het werkelijkheid was geweest.

Mijne moeder antwoordde op al mijn vragen, dat zij mij later wel eens alles vertellen zou, doch daar had ik geen vrede mee. Telkens nam ik den tekst in mijne handen, las en herlas dien, en besloot bij mij zelf om den raad, die daar gegeven werd, op te volgen.

Ik wilde bidden en zoolang volhouden, totdat ik wist wat er met mij gebeurd was. Maar moeder mocht er niets van weten; want ik was bang, dat zij mij zou uitlachen.

Wat ik alzoo vroeg en bad zal ik maar niet vertellen: maar dit is zeker, dat mij langzamerhand allerlei woorden te binnen kwamen, die ik op dien avond moet gehoord hebben, en dat, naarmate dit gebeurde, mijn ongehoorzaamheid en verkeerdheden mij hoe langer hoe slechter toeschenen.

Maar telkens als mij dat verontrustte, was het of ik weer op mijn dierbaren tekst moest zien en was het alsof er tooverkracht in het spel was; want dan werd ik rustiger gestemd en kon weer moediger tegen de oude kuren strijden.

Toen Kerstmis eindelijk weer naderde, noodigde moeder mij uit om mede naar het Kerstboomfeest te gaan, dat dit jaar bijzonder prachtig in een der grootste lokalen der stad zou wezen. Alle menschen in de stad spraken er reeds weken te voren over, en ik was natuurlijk vol verwachting.

Eindelijk kwam die avond, en moeder en ik togen er heen.

Hoe verbaasd stond ik naar die schitterend verlichte boomen te staren! Duizenden toeschouwers bewonderden ze, en er was een drukte en beweging van belang. Jongens en

meisjes in balcostuum waren blijkbaar reeds verlangend naar het bal, dat straks geopend zou worden. Een prachtig orkest luisterde het feest op, en met rijke geschenken uit een tombola beladen, ging ik huiswaarts.

„Wel,” zeide mijne moeder, thuis komende, „zijt gij nu niet voldaan over het feest?”

Ik wist eerst niet wat ik antwoorden moest. Mooi vond ik het ongetwijfeld, en veel plezier had ik ook wel gehad, maar toch ontbrak er iets aan, en ik kon mijzelf geen reenschap geven, wát ik er bij miste.

Mijne moeder herhaalde hare vraag, daar ik niet zoo spoedig antwoordde.

„Ik vond het heel mooi, Mama, maar . . . .

„Het heeft je dus niet geheel voldaan,” zeide mijne moeder ; „wat hadt ge dan gewild?”

Zonder een bepaald antwoord te geven zeide ik op eens:

„Mama, wat is eigenlijk een Kerstboom en wat beteekent dat feest?”

„Och kind, daar geeft ieder een andere uitlegging aan, maar dat kan ik je nu niet allemaal vertellen. Ga nu maar spoedig naar bed en rust maar eens goed uit.”

Meer verdrietig dan vroolijk gestemd, ging ik naar boven, doch kon de slaap niet vatten. Ik had geen rust en vrede, en voortdurend zweefde de Kerstboom mijner droomen mij voor den geest. Weder viel mijn oog op den tekst aan den wand en herlas ik de woorden. Mijn gedachten bepaalden zich toen echter het meest op het einde er van:

WIE VOLHARDEN ZAL TOT HET EINDE, DIE ZAL ZALIG WORDEN.

Onder zaligheid verstond ik toen slechts dien hemel, waarin ik zoo kort geweest was, en ik besloot dus, voor ik mij tot slapen legde, nogmaals om die zaligheid te bidden, want er stond toch immers ook, dat wie bidt, ook zou gegeven worden.

Weder ging een jaar voorbij. Ik voelde mij vroolijker en opgewekter dan vroeger. Ik was ook weer volkomen gezond en minder prikkelbaar dan vroeger.

Op school was het ook veel prettiger dan vroeger. Daar droeg zeker ook wel toe bij, dat ik een paar lieve vrienden had gekregen.

Een daarvan, en dat was mijn beste vriend, was Karel van Helmst. Wat was dat een vroolijke beste jongen! Grappen die we uithaalden! En dan die dagen, die ik bij zijn familie mocht doorbrengen, zal ik nooit vergeten; want hij had ook eene zuster, die ons braaf medehielp om wat kattenkwaad uit te voeren.

Hun vader die dokter was, had ik vooral recht lief gekregen. Wel vermaande en bestrafte hij ons dikwijls, als wij het wat al te grof maakten; doch hij deed dat meestal op een ernstige, lieve manier, zóo dat het indruk maakte.

Toen de tijd van Kerstmis aankwam, vertelde Karel mij in diep geheim, dat moeder en ik op Kerstavond bij hen genoodigd zouden worden.

Ik was dus niet zoo verbaasd als moeder wel verwachtte, toen zij het mij mededeelde.

„Wist ge reeds dat wij gevraagd zouden worden?” vroeg moeder.

„Ja, Karel heeft het mij verteld.”

„Zoudt ge er gaarne heen gaan?”

Nu, ik wilde natuurlijk gaarne gaan, en vol ongeduld wachtte ik op het feest.

Eindelijk brak de avond aan. Moeder en ik waren de eerste gasten.

Zoodra wij de mooie groote verlichte kamer binnentraden, die gewoonlijk gesloten was en niet gebruikt werd, voelde ik mij reeds wat wonderlijk te moede; maar toen al de gasten langzamerhand kwamen en wij druk en levendig met elkander spraken, verdween die indruk.

Na geduldig wachten werd de deur der naaste kamer plotseling geopend. Alle kinderen drongen naar binnen; doch ik alleen bleef sprakeloos van verbazing in de kamer achter. Alles geelk zoo geheel op mijn droom, en het was me alsof ik geen voet kon verzetten.

Daar hief men weder die liederen aan, die ik in mijn vroegere ziekte zoo menigmaal meende te hooren . . . . daar zag ik weer den zwevenden engel in den top, daar ik zoo menigmaal van droomde, en . . . . daar hoorde ik weer het Kerstevangelie, en dat was ten slotte het „iets” dat ik altoos gemist had en niet vinden kon.

Wat kon de dokter prachtig vertellen! Nu begreep ik eerst wat er op Kerstmis voor feest gevierd werd en wie het kind, te Bethlehem geboren, eigenlijk was, en wat Hij voor mij zou wezen. Eindelijk wist ik het geheim waar ik zoolang om gebeden had.

Voor al toen de dokter doorsprak en van dien Jezus vertelde: hoe Hij goed doende het land was doorgestaan, en hoe Hij eindelijk aan het kruis voor onze zonden stierf . . . . . toen was het mij, alsof ik mij geheel in die Heilandsarmen moest werpen, die toch ook voor mij geopend waren.

Neen, nimmer zou ik dien avond meer vergeten.

Men vermoedde dat ik hoofdpijn had, men liet mij ten minste stil op mijn plekje genieten. Het feest duurde niet lang en ik was recht dankbaar, toen ik bemerkte dat moeder wat bleef napraten, toen de gasten vertrokken. Nadat ik goed had opgelet dat de laatste verdwenen was, snelde ik op eens naar den dokter toe en vertelde hem alles van mijn droom en van het ontwaken.

„Goddank!” zeide hij, terwijl hij zijn hand op mijn schouder legde, „ik dacht het wel, dat het zaadje zou ontkiemen, dat hier voor twee jaar in uw hart werd gestrooid.”

Mijne moeder kwam thans ook naderbij en keek mij lachend aan, terwijl zij zeide:

„Ja, Eduard, het is zoo. Het was hier bij den dokter aan huis dat ge reeds een Kerstfeest hebt bijgewoond. Het was op dien avond na uw ziekte, toen ge zoo gevallen zijt . . .”

„O moeder,” zeide ik beschaamd, weet de dokter alles? ook dat ik toen weggeloopt was?”

„Ja,” zeide hij, „ik weet alles; maar uwe moeder had mij verzocht je er nooit over te spreken. Ik weet evenwel ook, dat er sinds dien tijd veel met je gebeurd is, en bemerk aan hetgeen ge mij daareven zelf verteldet, dat er ook gewacht en gebeden is. Gij zijt met recht een kleine Simeon, want ge hebt volgehouden met bidden tot gij den Heiland zelf zaagt en vondt.”

Hier hield grootmoeder op en wij riepen door elkander:
„Hè, grootma, is het nu uit? Toe, vertel ons nog hoe het verder met grootvader is gegaan!”

„Later! kinderen. Ziet nu eens op de klok en zegt mij of het geen tijd is van naar huis gaan. Vlug hoeden op en mantels aan, en denkt er aan dat gij allen kleine Simeons moet zijn. Vergeet dan ook den tekst niet, dien grootvader kreeg. Hoe luidt die ook weêr?”

En uit zes monden klonk het te gelijk en daarom wat meer verward en luid dan grootmoeder lief was:

BIDT EN U ZAL GEGEVEN WORDEN, ZOEKT EN GIJ ZULT VINDEN, KLOPT EN U ZAL OPENGEDAAN WORDEN.

